

жалость между бояритѣ имало несъгласие, умраза, вражда, та не се отзовали на поканата. Тѣ предпочели да останатъ турски васали, отколкото да подпомогнатъ за освобождението на България. Така възстанието на Константина въ Тимошко не сполучило и той избѣгалъ въ Сърбия, дето и завършилъ живота си. Какво е станало съ българскитѣ царици, съ женитѣ на Александра, Фружина, Константина и др. членове на царскитѣ семейства, не се знае.

Отдѣлни смѣли и храбри воеводи около София Самоковъ, Орхание и др. мѣста, се опитвали да се борятъ съ турцитѣ, дълго запазвали свободата си, но понеже работили несъгласно, разпокжсано единъ отъ други, тѣ били единъ по единъ надвити, подчинени или убити отъ турцитѣ.

Какъ турцитѣ измѣстили българитѣ и се настанили на тѣхното мѣсто.

Щомъ турцитѣ превземали нѣкой градъ, тѣ се настанявали въ крепостъта му. Ако българитѣ стоели мирно въ града, тѣ ги оставяли; ако ли турцитѣ досѣтатъ, че покоренитѣ искатъ да се бунтуватъ, тѣ ги изпжждали отъ града навънъ. Тѣй били изпждени българитѣ отъ Ямболъ, Ст. Загора, Дупница Кюстендилъ, Пловдивъ и др. Изгоненитѣ се прѣсвали изъ долинитѣ на околнитѣ планини Сръдна гора, Родопитѣ, Стара пл. и се поселвали въ нови вършинови колиби и села, които сетне се обърнали въ малки градове. Отъ изпждени и преселени българи израсли Котелъ, Сливенъ, Елена, Тръвна, Габрово, Копривищица, Панагюрище и много други изъ Македония.